En wat nu die andere kwestie aangaat, neem den raad aan van een oud soldaat, die weet, dat de grootste overwinning soms is je over te geven. En daarom, amice, geef toe! Geef toe!

Nu je zoo in afzondering en incognito leeft, heb ik niet den moed den heer Baldewijn op te zoeken, maar, laat me eens spoedig hooren of je bijenboek al opschiet.

Als altijd

FREEK PIJPERS.

P. S. Denk er om: geef toe!

De heer Baldewijn staarde een oogenblik op het postscriptum, toen scheurde hij langzaam en nadenkend den brief in kleine snippers en wierp deze in Paula's oostersch gedrapeerde papiermand.

Hij woonde nu gedurende veertien dagen op deze kamers, en behalve eenige instructies aan den vertegenwoordiger der De Boyers en aan de dienstbode had hij nog geen vijftig woorden gesproken.

De verhandeling over de bijenteelt vorderde goed, hoewel zij niet in staat was de gedachten van den heer Baldewijn geheel in beslag te nemen en hem de afleiding te bezorgen, die hij wenschte. Somtijds was zijn geest vervuld van gedachten, herinneringen uit lang vervlogen tijden: gedachten die werkelijkheid, levende werkelijkheid hadden kunnen zijn, als een koppig, weerspannig hart dit niet verhinderd had. En nu kwamen er ook nog herinneringen bij aan teleurstellingen van zeer recenten datum, die een gevolg waren van den trots van een halsstarrig gemoed, dat alle zachtere aandoeningen met kracht had teruggedrongen.

Bijen waren ongetwijfeld nuttige beestjes, en om van hun leven en gewoonten een studie te schrijven was een nuttig werk, en toch gebeurde het maar al te vaak dat de vulpen ongemerkt uit de gerimpelde hand van den schrijver viel, terwijl de oude man met den harden mond en de koude, staalblauwe oogen onbestemd voor zich uitstaarde, terug in het verleden, en hij zich ten slotte afvroeg of hij toch eigenlijk wel het juiste gekozen had in dit leven.

„Geef toe! Geef toe!" mompelde hij, alsof dat bij de bijencultuur behoorde. „Geef toe! Neen! Honderdmaal neen! Dat deed ik niet tegenover — haar — lang geleden, en daarom ben ik ook nu op mijn jaren niet van plan al mijn principes overboord te gooien. Geef toe! Wel zeker!"

Met een ongeduldig gebaar schoof hij zijn werk, waarin hij juist de gewoonte van de Jamaica-bij beschreef, opzij, stond op en wandelde ontstemd de keurig gemeubileerde kamers op en neer.

Wie waren die twee jonge dwazen, die boven de deur van het gezellig salonnetje een koperen plaat hadden gehangen met twee harten en ineengestrengelde initialen er in gegraveerd benevens de woorden „Tempel der liefde!"

Ha! Ha! Wat een idioten! Ze hadden zeker spoedig bemerkt dat hun duiventil een wespennest was en hadden daarom elkaar en het nest maar zoo gauw mogelijk verlaten.

„Tempel der liefde! Wie had er nou toch ooit zoo'n dwaasheid beleefd!"

De heer Baldewijn gromde, en keerde het teedere opschrift boos den rug toe en begon weer de kamers op en neer te loopen. Vlak voor de deur der badkamer hoorde hij een plank onder zijn voeten kraken en was het of de vloer meegaf.

„In plaats van koperen harten te koopen had dat malle span wel eens naar den vloer mogen laten kijken.

Er schijnt hier een plank stuk.

Er is voor mij niets zoo onaangenaam als krakende planken."

En terwijl de heer Baldewijn deze alleenspraak hield, lichtte hij de mat op die voor de deur lag en zag dat het kraken veroorzaakt werd door een los plankje dat netjes in den vloer was uitgesneden.

„Hoho! Een geheime bergplaats! Wat zou hier in zitten, juweelen of dynamiet?"

De oude heer lichtte de plank op en zag in de ruimte daaronder een blikken doos staan waarop de woorden „Gestolen goed!" waren geschreven.

„Goede hemel!" riep de heer Baldewijn verwonderd uit, terwijl hij de doos uit de opening te voorschijn haalde en meenam naar den „tempel der liefde," wijl die het verst van de keuken gelegen was.

„Wat moet ik nu doen? Wat kan 't zijn?" mompelde de oude heer, terwijl hij in blijkbare verlegenheid met zijn vingers over de plaats streek waar vroeger zijn haar gezeten had.

„Ze zouden mij wel kunnen arresteeren als bezitter van gestolen goed. Hier zijn zeker voorwerpen van waarde in. Ja, het is mijn plicht het open te maken! — Wacht, verbeel-je dat er dynamiet in zat!"

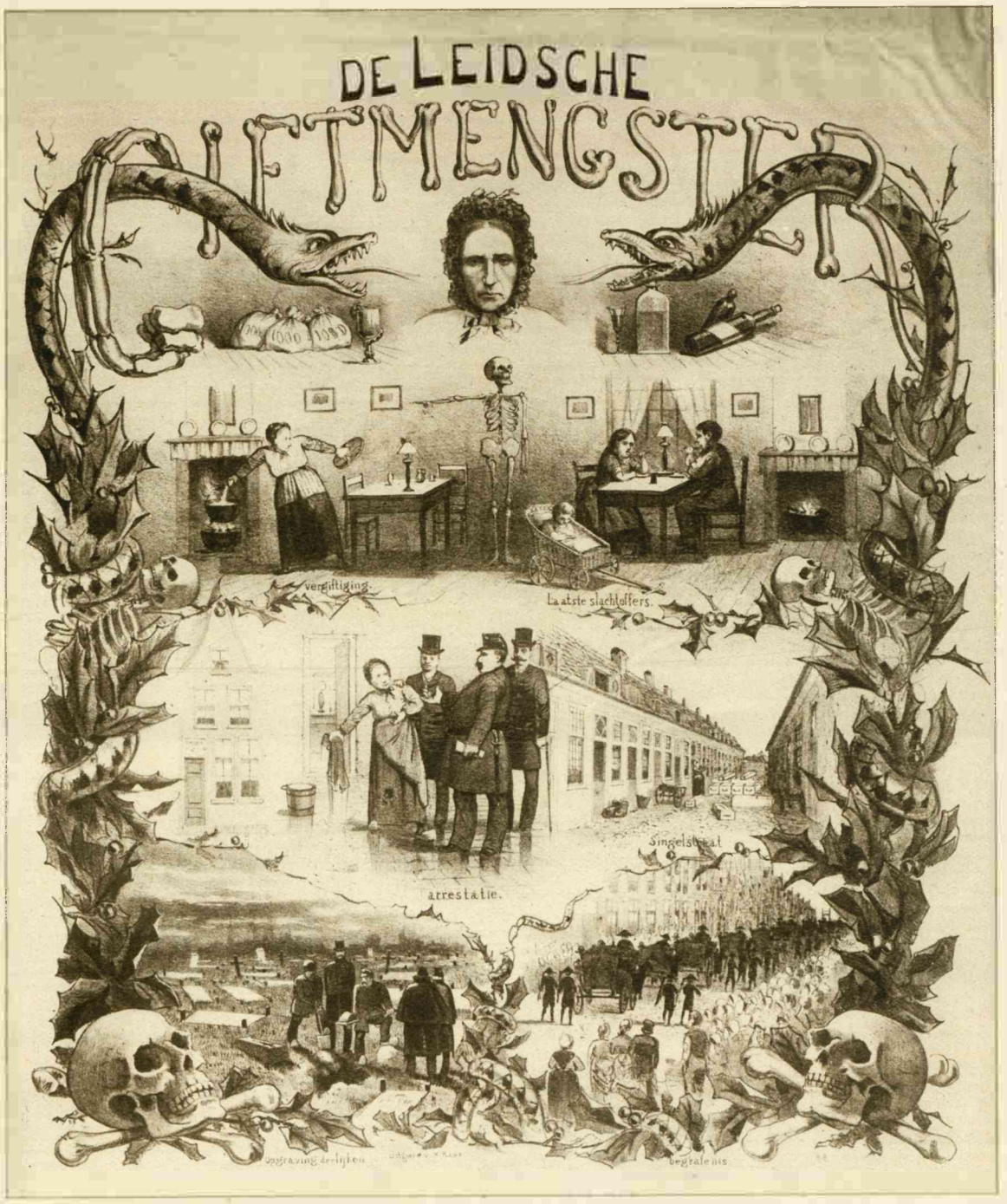
Na de doos nog eens voorzichtig in de handen te hebben genomen en eens te hebben geschud, had hij genoeg moed verzameld om haar te openen. Hij zou het gevaar van een ontploffing riskeeren in het belang der justitie.

In een oogenblik waren de touwen die om de doos gebonden waren doorgesneden en sprong het deksel open, doch tot teleurstelling en geruststelling van den onderzoeker bevatte de doos geen juweelen en evenmin dynamiet, maar een bundel door ouderdom verkleurde papieren waarbovenop een blaadje luxe-post met de door een kriebelige meisjeshand geschreven woorden:

„Een gestolen roman! Mammies eerste minnebrieven, bijeenverzameld door haar liefhebbende dochter."

De heer Baldewijn wilde met een geringschattend glimlachje de doos weer sluiten, maar wat was dat ....?

De oude heer schrok.

MIE DE GIFTMENGSTER OVERLEDEN.

Mie van der Linden, geboren Zwanenburg, bijgenaamd de Leidsche giftmengster of Goeje Mie, is de vorige week in de gevangenis te Gorkum op ruim 70-jarigen leeftijd overleden, na ongeveer 31 jaar in de gevangenis te hebben doorgebracht. Met Mie de giftmengster of Goeje Mie is iemand heengegaan, van wie zeer talrijken in den lande zich nog zullen herinneren de vreeselijke misdrijven, waaraan zij zich heeft schuldig gemaakt. Meer dan 20 personen, volwassenen en kinderen, zijn door haar door middel van arsenicum vergiftigd, teneinde in het bezit te komen van het begrafenisgeld der overledenen. Nu nog kan men in het Panopticum te Amsterdam haar beeltenis, levensgroot, dagelijks aanschouwen en in het gemeentelijk archief te Leiden bevindt zich nog een prent, voorstellende Goeje Mie, bezig voor haar woning in de Singelstraat den grond te dweilen op het oogenblik dat de inspecteur (thans hoofdinspecteur) Pronk en de „dikke" agent van politie, Schreuder, haar arresteerden, van welke prent wij door de welwillende medewerking van den Leidschen archivaris, mr. dr. Overvoorde, bovenstaande reproductie kunnen geven.

Op het bovenste bundeltje verkleurde brieven herkende hij een krachtig handschrift, door tijd en tranen een weinig verbleekt, en een nooit vergeten lucht van boschviooltjes steeg uit de brieven op.

Als door een geheime kracht, sterker dan zijn wil, gedwongen, nam hij een der oude minnebrieven op en begon te lezen:

Mijn Pauline,

Wacht mij, schat, bij de deur van den boomgaard, waar de appelbloesems op je neerdalen als wilden ze je heerlijke krullen kussen. Ik zal daar om zes uur op je wachten.

Met geheel mijn hart, je geliefde,

AMOS.

En de cynische heer Baldewijn, die zoo smalend de koperen plaat met de harten den rug had toegekeerd, las voort den eenen liefdesbrief na den anderen, vol teedere ontboezemingen, hoopvolle toekomstdroomen, gloeiende betuigingen van liefde en trouw. Hij las voort en de strenge lijnen van zijn oud gelaat verzachtten; hij las onverpoosd voort en voelde zich weer jong, zoo leefde hij in het verleden, en hij zag weer het blondkrullige meisjeskopje waar de appelbloesems op neervielen en dat zoo betrouwend aan zijn borst gerust had.

Eindelijk kwam de laatste brief:

„Als jij niet wilt wat ik wil, is het beter dat we scheiden. De hemel moge je gelukkig doen zijn .... met iemand anders."

AMOS.

Bij deze laatste woorden boog de oude eenzame even het hoofd over den chaos van naar boschviooltjes ruikende minnebrieven en er kwam een smartvol verlangen in hem op dat hij toen had „toegegeven."

Plotseling ging hem de gedachte door het brein: op welke wijze houdt het verleden verband met het heden?

Snel besloten belde hij. De dienstbode verscheen.

„Kun-je mij ook iets meedeelen omtrent de ... de dame en heer, van wie ik deze kamers gehuurd heb?" vroeg hij met een min of meer nederigen toon in zijn anders zoo harde stem. — Gevlijd door deze vertrouwelijkheid van den tot nu toe zoo ongenaakbaar gebleken ouden heer, kwam het meisje nader.

„Wel, meneer, da's gauw gezegd.

Meneer en mevrouw De Boyer (zoo heeten ze op het tooneel) zijn erg aardige menschen.

Jammer dat ze al hun geld verloren hebben.

Mevrouw heet van d'r eigen Pauline van Dalen en is een wees.

Ze speelde hier in de stad, toen meneer De Boyer ze zag en die werd dadelijk tot over zijn ooren op haar verliefd en trouwde haar kort daarna.

Ze woonden hier zoo gelukkig, maar op zekeren dag kwam er een brief voor meneer De Boyer van een oom van hem en die schreef, dat hij niets meer met hem te maken wilde hebben en geen geld meer sturen wilde, omdat hij met een actrice getrouwd was.

Nou, toen zat er niets anders op, dan weer aan het tooneel te gaan en daar is meneer De Boyer nu ook aan.

Ik zal u hun portretten even laten zien.

Ze liggen in de bovenste lade van dit kastje.

Ah, hier zijn ze, als je-blieft, mijnheer, de heer en mevrouw de Boyer of Brinker, zoo ze eigenlijk heeten."

Door een mist die voor goed aan die koude hardvochtige oogen een zachtere uitdrukking gaf, staarde Amos Halmers op de foto van zijn in ongenade gevallen neef en dan op een gelaat dat hem scheen toe te lachen uit de dagen der appelbloesems; op de beeltenis van Leonards vrouw en de dochter van zijn verloren Pauline.

„Ik... ik zal toegeven!" mompelde de heer Baldewijn binnensmonds.

„Dank je," ging hij luid tot de dienstbode voort, „voor je inlichtingen. Ik moet nu een brief schrijven! Goeden avond!"

En de oude heer nam de neergevallen vulpen weer ter hand en schreef twee brieven, een aan een jong paartje en den ander aan zijn vriend, waarin hij dezen meedeelde dat hij had „toegegeven."

De verhandeling over de bijenteelt is nog niet voltooid, want de auteur heeft nu andere bezigheden. Een baby met blonde krullen, Pauline genaamd, neemt al zijn tijd in beslag.

BELANGRIJK!

Door de Uitgevers van PANORAMA zijn MAPPEN verkrijgbaar gesteld, om de nummers te bewaren totdat zij gebonden worden. Deze Mappen, gemaakt naar hetzelfde ontwerp als de bekende prachtbanden, zijn zoo vervaardigd, dat men de nummers zonder deze te schenden erin bevestigen kan, en op deze wijze dus het beschadigen kan voorkomen. De prijs bedraagt slechts **50 Cents.** Waar geen boekhandelaar gevestigd is, bestelle men rechtstreeks aan:

A. W. SIJTHOFF'S UITGEVERS-Mij.,
LEIDEN.